

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Zapletalem
sídlem Luleč 323, PSČ 683 03

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti žalované ze dne 21. 3. 2018, č. j. MV-19582-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 13. 11. 2017, č. j. OAM-280-18/ZR-2017, jímž Ministerstvo vnitra zrušilo platnost povolení žalobce k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo mu na vycestování z území lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 87l odst. 3 téhož zákona (výjezdní příkaz). Dle správních orgánů žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, čehož se dopustil svým protiprávním jednáním a opakovaným pravomocným odsouzením.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti lze pouze tehdy, pokud budou důsledky tohoto rozhodnutí přiměřené důvodu pro zrušení platnosti daného povolení (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Podle § 56 odst. 2 téhož zákona musí správní orgán přihlédnout zejména k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán především zkoumá, jak dlouho cizinec na území legálně žije a zda zde pobývají jeho rodinní příslušníci, přičemž skutečnost, že má cizinec na území silné rodinné vazby, je pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí klíčová. Žalovaná nezohledňovala všechny aspekty přiměřenosti, kterými jsou v předmětném případě doba od spáchání trestné činnosti, doba, po kterou žalobce bydlí v České republice, existence dosud nenaplněného manželství a vztah žalobce s H. S. Č., se kterou se těší na rozšíření rodiny o potomka, a žalobcův vztah se synem D. G. (*X). Žalobce je v České republice integrován, považuje ji za svůj domov. Celý svůj život vede v Brně, kde má svou rodinu a přátele. V Kosovu nemá žádné hlubší vazby. Pokud jde o ústavněprávní dopad napadeného rozhodnutí, právo na rodinný život je zakotveno v ústavním pořádku České republiky, právo na trvalý pobyt není. Při aplikaci zásady proporcionality tedy převažuje právo na rodinný život, což ani jeden ze správních orgánů nezohlednil.
3. S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra, zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 7. 2018 žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zrušením platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu není porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Žalobce není napadeným rozhodnutím vyhošťován, další pobyt na území mu nebyl zakázán. Předmětné řízení bylo vedeno z důvodu ochrany veřejného pořádku a většinové společnosti, jakož i z důvodu předcházení zločinnosti. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci soudem

5. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí ministerstva včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
6. Jádrem žalobních námitek se stalo tvrzení žalobce, že správní orgány nesprávně zkoumaly a hodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života.
7. V kontextu žalobních výtek soud ze správního spisu zjistil následující pro věc podstatné skutečnosti. Ministerstvo zahájilo dne 8. 2. 2017 řízení ve věci zrušení platnosti žalobcova

povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to na základě obdržení podnětu a opisu z Rejstříku trestů obsahujících informace o jeho pravomocných odsouzeních. Z Cizineckého informačního systému dále vyplynulo, že žalobci bylo s platností od 27. 12. 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občankou České republiky na základě s ní uzavřeného manželství dne 19. 11. 2005. Ve své výpovědi ze dne 19. 6. 2017 (protokol č. j. OAM-280-14/ZR-2016) pak žalobce ministerstvu mj. sdělil, že má na území České republiky i syna (D. G.) s bývalou družkou, a že v azylovém řízení tuto informaci sice neuvedl, ale staral se o něj od začátku. Pomáhá mu, ale syn si vydělává asi 30 tisíc Kč a peníze od žalobce nechce. Kromě manželky pak na území žádné příbuzné nemá, do Kosova se vracet nechce. Ministerstvo se následně pokusilo vyhledat zmíněného syna dle údajů sdělených žalobcem, avšak v Centrálním registru obyvatel jej nenalezlo. Součástí spisu je pak i vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 8. 2017, přičemž se k nim žalobce měl ještě do 15 dnů vyjádřit, avšak neučinil tak. V rámci odvolání pak žalobce v této souvislosti namítal, že vede soukromý život se svou manželkou, jež je na něj odkázána, mají hezký vztah a těší se na rozšíření rodiny, přičemž k tomuto tvrzení doložil oddací list datovaný k 21. 11. 2005. Nic bližšího v této věci neuvedl, ačkoliv jeho zástupce v průběhu odvolacího řízení znovu nahlédl do spisu, a následně byl i vyzván k doplnění odvolání.

8. Obsahem správního spisu jsou rovněž relevantní trestní rozhodnutí týkající se osoby žalobce, z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely. Žalobce byl několikrát pravomocně odsouzen za úmyslné trestné činy: konkrétně rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2005, č. j. 5 T 201/2005-70, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 3. 2006, sp. zn. 3 To 35/2006, za spáchání trestného činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. 8 T 77/2012, za spáchání přečinu nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 téhož zákona, rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2014, č. j. 10 T 116/2014-167, za spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku, a rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 21. 4. 2015, č. j. 1 T 192/2014-254, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 To 289/2015-270, za spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.
9. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
10. Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodující pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není sama existence zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nýbrž míra a intenzita tohoto zásahu, respektive to, zda lze tento zásah hodnotit jako přiměřený v souvislosti se samotným narušením veřejného pořádku a jeho konkrétním charakterem. Na zásah do soukromého a rodinného života cizince je tedy nutné nahlížet optikou důvodů, které ke zrušení pobytového oprávnění vedly, v daném případě tedy konkrétními skutečnostmi, které správní orgány vedly k přijetí závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V této souvislosti lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že důvod pro zrušení trvalého pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) o pobytu cizinců, spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž i v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Z odůvodnění rozhodnutí tedy musí být patrné, že se správní orgány střetem práva na rodinný a soukromý život s principem ochrany veřejného pořádku důkladně zabývaly, a toto rozhodnutí musí obsahovat důvody, pro které bylo upřednostněno jedno z nich (viz též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2018, č. j. 10 A 12/2015-65; www.nssoud.cz).

11. V projednávané věci se ministerstvo (a posléze též žalovaná) podrobně zabývalo jednak charakterem trestné činnosti žalobce, tak i délkou páčání trestné činnosti a dalšími relevantními skutečnostmi, na něž žalobce poukazoval v žalobě. Konstatovalo, že žalobce páchal násilnou trestnou činnost i se zbraní, byl odsouzen opakovaně a další trestné činnosti se dopouštěl i v době podmíněného odsouzení (viz druhý odstavec na str. 2 rozhodnutí ministerstva). Dále ministerstvo vycházelo z provedeného dokazování, jednak z výpisu z Cizineckého informačního systému, Centrálního registru obyvatel a rozhodnutí trestních soudů, tak i z lustrací v živnostenském a obchodním rejstříku, pobytové kontroly a výslechu žalobce. Zjistilo, že žalobce má na území České republiky určité rodinné a soukromé vazby, zejména vazbu na manželku, což však nepřevážilo nad negativními okolnostmi jeho chování, kdy opakovaně páchal trestnou činnost a svým jednáním závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Žalobce páchal trestnou činnost s vědomím toho, že svým jednáním ohrozí svůj pobytový status a že jeho jednání může negativně zasáhnout do jeho rodinných vztahů (str. 4 a 5 rozhodnutí ministerstva). Dle ministerstva navíc zrušení trvalého pobytu žalobci nezakazuje kontakt s manželkou či jakýmkoliv osobami, s kterými si během pobytu vytvořil vazby, ani mu nebrání splácet dluhy, které má. V této souvislosti se ministerstvo vypořádalo rovněž s tvrzením žalobce, že do Kosova zpět nechce, neboť tam vládne mafie a zlikvidovali by ho (viz str. 4 rozhodnutí ministerstva). Ministerstvo dospělo k závěru, že negativní skutečnosti vyplývající z trestné činnosti žalobce převažovaly nad okolnostmi svědčící v jeho prospěch a zrušení trvalého pobytu bylo přiměřené okolnostem případu.
12. Žalovaná odůvodnění ministerstva aprobovala. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání zopakovala, že se žalobce dopustil pěti úmyslných trestných činů, naposledy v roce 2014, a způsobil škodu nikoliv nepatrnou. Rozsah a dlouhodobost žalobcovy trestné činnosti přispěly k jeho celkovému hodnocení coby osoby, která dlouhodobě a opakovaně nerespektovala právní řád a ani trestněprávní sankce, které jí byly ukládány, nevedly k nápravě. O aktuálnosti nebezpečí pak mělo svědčit to, že žalobce nemá stále zaměstnání, trpí dlouholetou závislostí na hazardu (jak sám uvedl ve své výpovědi) a má značné dluhy, což dle žalované zvyšuje riziko, že se žalobce znovu dopustí trestné činnosti, neboť většinu trestných činů páchal ze zjištěných důvodů (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Rodinnou vazbu žalobce k manželce, navíc oslabenou z důvodu absence sdílení společné domácnosti,

žalovaná hodnotila tak, že ji spolu s délkou pobytu žalobce na území nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti trvalého pobytu. Výslech manželky dle žalované nebylo třeba provést, neboť z výsledku žalobce a pobytové kontroly správní orgány získaly dostatek informací o manželství žalobce. Žalovaná se vyjádřila i k možnosti vyslechnout syna žalobce, kterého však nenalezla v úředních evidencích. Dodala, že sám žalobce jeho existenci neprokázal (např. rodným listem), a tato rodinná vazba nevyplývala ani z trestních rozsudků (v trestním řízení ukončeném v roce 2006 měl žalobce sám uvést, že žádné vazby na území nemá, přičemž jeho syn se měl narodit v roce X).

13. Dle soudu byl skutkový stav ohledně posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce zjištěn v dostatečném rozsahu, a i odůvodnění rozhodnutí správních orgánů považuje soud za zcela dostačující. V řízení byl vyslechnut jak žalobce, tak byla v místě jeho bydliště provedena pobytová kontrola. Přitom je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vychází jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž i takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako principiálně dostatečný (k tomu viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34).
14. Se správními orgány lze dále souhlasit v tom, že v porovnání se shora uvedenými skutečnostmi stran protiprávního jednání žalobce, za které byl opakovaně odsouzen, nelze zásah do jeho soukromého a rodinného života plynoucí z napadeného rozhodnutí považovat za nepřiměřený. Samotný dlouhodobý pobyt na území České republiky a z něj plynoucí sociální vazby nemohou znamenat rezignaci na respekt k právnímu řádu České republiky, kterou žalobce svým jednáním prokázal. Nad zásahem do soukromého a rodinného života žalobce tak v projednávaném případě převážila jeho poměrně vysoká nebezpečnost pro veřejný pořádek.
15. Pokud pak žalobce soudu navrhoval, aby provedl dokazování výsledkem jeho osoby, jakož i výsledkem jeho manželky a syna D. G., jakož i listinou – čestným prohlášením syna, pak soud považuje provedení takového dokazování za nedůvodné a nadbytečné. Je zjevné, že žalobce se takto navrženým dokazováním snažil prokázat, že na území České republiky udržuje určité rodinné vazby. Správní orgány ovšem nerozporovaly, že žalobce rodinné vazby na území má, zejména pouto mezi žalobcem a jeho manželkou považovaly za skutečné. Ostatně, nezpochybňovaly ani, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude rozhodnutím negativně zasaženo, podstatné však je, že tento zásah shledaly přiměřeným, a to jednak s ohledem na zjištěnou (a zejména samotným žalobcem tvrzenou) intenzitu těchto vztahů, jednak s ohledem na způsob, jakým žalobce závažně narušoval veřejný pořádek, přičemž dospěly k závěru, že nepříznivé následky si žalobce přivodil především sám svým vlastním chováním (viz třetí a čtvrtý odstavec na str. 5 rozhodnutí žalované). Po právní i skutkové stránce byly rodinné vazby žalobce již vyhodnoceny v rámci správního řízení, přičemž z žaloby nijak neplyne, jak konkrétně by navržené výsledky osob a provedení dokazování listinou – čestným prohlášením syna, mohlo na daných závěrech něco změnit. Nad rámec výše uvedeného nutno uvést, že při rozhodování o odkladném účinku soud z úřední evidence zjistil, že osoba jména D. G., shodující se i datem narození a adresou pobytu s osobou, kterou v řízení před soudem žalobce za svého syna, je skutečně občanem České republiky, jako rodič je však uvedena pouze matka, V. I. Přitom, i kdyby soud přistoupil na žalobcovo tvrzení, že označená osoba je jeho synem,

nevznikl důvod pro dokazování výsledkem takové osoby či alespoň čtením jí poskytnutého čestného prohlášení, neboť i ze samotné výpovědi žalobce ve správním řízení vyplynulo, že jeho syn je již zletilý, s žalobcem nesdílí domácnost a je materiálně zajištěn. Jelikož pak žalobce ani v žalobě nijak blíže nespecifikoval, v čem spatřuje zásadní negativní dopady rozhodnutí do jeho vztahu se synem, kdy navíc žalobce může na území České republiky pobývat na základě jiných pobytových oprávnění, považuje soud provedení takového dokazování i za takového předpokladu za nadbytečné, neboť by ani při prokázání rodinného vztahu daných osob nemohly být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

16. Soud v tomto ohledu doplňuje, že je to sice primárně správní orgán, který nese v řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, a je ovládáno zásadou vyšetřovací, povinnost stanovit komplexně skutkový stav, zároveň však nelze pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2, § 52 v návaznosti na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; viz rovněž již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 367/2018-34). Žalobce byl ministerstvem v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2. 2. 2017 dostatečně poučen o možnosti uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Žalobce tak mohl v rámci řízení (a to i odvolacího) uplatnit svá tvrzení a navrhnout k nim důkazy tak, aby věrohodně prokázal, že v jeho případě existuje překážka nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Své tvrzení o existenci syna po poskytnuté výpovědi již ale dále nerozvíjel, a to ani po seznámení se s podklady v řízení před ministerstvem, ze kterých vyplynulo, že ministerstvo syna v evidenci obyvatel nenalezlo. S ohledem na koncepci soudního přezkumu správních rozhodnutí pak není možné, aby se žalobce pokoušel napravit v řízení soudním svoji liknavost během správního řízení a teprve v řízení před správními soudy navrhoval provedení nových důkazů namítaje, že skutkový stav nebyl ve správním řízení zjištěn dostatečně.
17. Soud se pak ztotožňuje s argumentací správních orgánů v tom, že žalobce se do obtížné situace, která by mohla mít dopad i na jeho rodinu, dostal vlastní trestnou činností, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost. Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí jeho právo na území pobývat. Lze také souhlasit s tím, že zrušením trvalého pobytu sice dochází k odebrání nejvyššího pobytového statusu, jeho důsledkem však není zpřetrhání vazeb mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky. Soud se proto ztotožňuje se závěry správních orgánů, že vzhledem k opakovanému protiprávnímu jednání žalobce není zásah do jeho soukromého a rodinného života natolik intenzivní, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku, kdy má zejména za to, že správní orgány se touto problematikou zabývaly komplexně, a to i s ohledem na hlediska poukazovaná žalobcem v žalobě, bylo-li to vzhledem k obsahu skutkových tvrzení učiněných žalobcem ve správním řízení možné. V důsledku toho byly splněny podmínky pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

18. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu